

СТУДИЯ ХІ

ТРИ ПЪТЯ – ШИРОК ПЪТ, ТЯСЕН ПЪТ, И МАГИСТРАЛА.

Широкият път към погибел. – Тясният на път към живот. – Какво е живот? – Божественното естество. – Отношението между Божественното и човешко естество. – Наградата на края на тясния път. – Вишното звание ограничено за Евангелския век. – Трудности и опасности по тясния път. – Магистралата на святост.

"Широка е вратата на погибелта и широк пътят водещ натам и мнозина са които през него минават. Колко тясна е вратата на живота! Колко труден е пътят, който води натам! и колко малко са онези, които го намират!"- Матей 7:13,14, превод Дайаглот.

"И там ще бъде друм и път и ще се наименова път свят, нечистий няма да мине през него, но ще бъде за тях. Този що пътува-даже и глупавите-няма да се заблуждават. Лъв не ще има и хищний звер не ще да възлезе по него. Не ще се намери там, но избавените ще ходят там."- Исаия 35:8,9.

Така на вниманието ни в Писанията са представени три пътя, "широк път," "тясен път" и "магистрала." (друм и път).

ШИРОКИЯТ ПЪТ КЪМ УНИЩОЖЕНИЕ.

Този път е наречен така, защото е най-лесен за дегенериралата човешка раса. Преди шест хиляди години, като грешник осъден на унищожение, (Адам) и расата представена в него, стъпил на този път и след деветстотин и тридесет години достигнал до края му – унищожението. Когато се изтърколили години и столетия, нанадолнището ставало все повече и повече огладено и човешката раса все по-бързо и по-бързо се носела към унищожението, като с всяки изминат ден ставало все по-излъскано, хлъзгаво и огладено поради греха. Пътят ставал не само по-хлъзгав, но и човечеството ежедневно губело съпротивителната си сила, така че сега средната продължителност на човешкия живот е около тридесет и пет години. Сега човеците достигат края на пътя-унищожението-деветстотин години по-рано от първия човек.

В продължение на шест хиляди години човешката раса постоянно следвала широкия наклонен на долу път. Само сравнително малко се опитали да променят начина си на живот и оправят стъпките си. Фактически било невъзможно да се оправят стъпките на всички, а да се достигне първоначалното съвършенство било невъзможно, макар че усилията на някои да направят това е пох-

вално и не без полезни резултати. В продължение на шест хиляди години, греха и смъртта безпощадно царували над човечеството и го тласкали по пътя на погибелта. Така било преди да се появи Евангелския век с *пътя* за избягване от това състояние. Макар, че в предишните векове лъчите на надеждата се съзирали смътно в образи и сянки, които били радостно приветствувани и въздействували върху малцина, все пак живота и безсмъртието не се появили на свят преди появяването на нашия Господ и Спасител, Исус Христос и прокламирането чрез апостолите благите вести за Изкупление и опрощаване на греховете и междуременно *възкресение от унищожението*. (2-ро Тимотей 1:10) Ученията на Исус и апостолите довели на бял свят *живот* – възстановяване или възвръщане към живот на цялото човечество. То било основано на заслугата и жертвата на Изкупителя и посочват, че именно това е значението на много образи в Стария Завет. Те също довеждат на бял свят *безсмъртието*, награда за вишното звание на Евангелската Църква.

Въпреки че начина за избягване от широкия път към гибел се явил на бял свят чрез евангелието, огромната човешка маса не обръща внимание на благите вести, защото са покварени от греха и ослепени от Противника. Онези които приемат с благодар-

ност сега обещанието за живот и възстановяване човешкото съществуване чрез Христа се натъкнали на нов път. По този нов път посветените вярващи могат да отидат отвъд човешкото естество и бъдат променени в по-визшо естество-духовното. Този нов път "посветен на нас" – Царското свещенство (Евреем 10:20) – нашия Господ Исус Христос нарекл:

"ТЯСНИЯТ ПЪТ КЪМ ЖИВОТ."

Нашият Господ ни казва, че поради теснотата на пътя, мнозина предпочитат да останат на ширския път водещ към гибел. "Тясна (трудна за преминаване) е вратата и тясен е пътя водещ към живот и малцина са които го намират."

Преди да преминем към разглеждане на този път и опасностите и трудностите по него, нека видим края до който той води – живот. Както вече видяхме, живота може да се ползва в различни степени на съществуване. Той може да бъде, както по-визш, така и по-низш от човешкия. Думата живот е широк и обширен термин, но тук нашия Господ го употребява в онази най-визша форма на живот, която принадлежи на Божественното естество-безсмъртието – наградата за която сме поканени да тичаме. Какво е живот? Ние не само го разбираме за себе си, но виждаме и действието му в по-низшите

животини и дори в разстенията. Казано ни е, че той съществува и в по-висши форми – ангелска и Божествена. Как ще дефинираме един толкова всеобхватен термин?

Докато самите ние не сме в състояние да открием въобще тайните извори на живота, можем без страх да допустнем, че Божественното същество Бог Иеова е Великият Извор на всичкия живот от който се снабдяват всички извори. Всичко живо произтича и зависи от него за живота си. Всичкия живот, независимо дали е в Бога или в творенията му е същият. Той не е субстанция, но един енергиращ принцип. Този принцип е *присъщ* на Бога, но в творенията му той *резултира* от известни причини, които Бог положил и затова той е Причина и Автор, или Извор на живота. Оттова следва, че творението в никакъв смисъл на думата не е част или потомство от същността или естеството на Твореца, както някои си въобразяват, но е дело на Божиите ръце, изпълнено с живот.

Признавайки факта, че само в Божественното естество има независим, неограничен, неизчерпаем, винаги продължаващ, не произвеждан, нито контролиран от обстоятелствата живот, виждаме, че по необходимост Бог Иеова превъзхожда физическите закони и нещата които определил за подържане живота на творенията си. Това е

качеството което принадлежи само на Божественното естество и е описано с термина *безсмъртие*. Както беше посочено в предходната глава, думата *безсмъртен* означава устойчив на смърт, междувременно устойчив на болест и болка. Фактически думата *бесмъртие* може да се употреби, като синоним на *Божественно*. От Божествен, безсмъртен Извор произтича всичкият живот и благословения – всяки добър и съвършен дар, както земята получава от слънцето светлина и енергия.

Слънцето е най-великият извор на светлина на земята, осветяващо всички, произвеждайки много голямо разнообразие на цветове и сянки, съобразно природата на обекта, който осветява. Същата слънчева светлина, която пада върху диамант, върху тухла и различни видове стъкло, предизвиква поразително различни ефекти. Светлината е същата, но обектите, които осветява се различават по капацитета си да я получават и предават. Същото е и с живота. Той изтича от един неизчерпаем извор. Стридата има живот, но организъмът и е такъв, че не може да използва повече живот, също както тухлата не може да отрази много от светлината на слънцето. Същото е и с всяко от по-висшите проявления на живота, в звера, рибата и птицата. Подобно на различните видове стъкло под слънчевата свет-

лина, така различните творения проявяват по различен начин различните си органични сили, които притежават, когато живота оживотвори организъма им.

Шлифования диамант е така приспособен към светлината, че изглежда като да я има в себе си и се превръща в миниатюрно слънце. Така е и с човека, един от шедьоврите на Божието творение, направен само "малко по-долен от ангелите." Той бил така образуван, по толкова велик начин, че можел да получава и задържа живота с използването на средства, които Бог никога не намалил. Такъв бил Адам преди падението му, по-велик от всяко друго земно творение, не по причина на някакво различие в *принципа на живота*, който бил внедрен, но поради по-великия *организъм*. И все пак трябва да помним, че както диаманта не може да отразява светлината, освен когато е осветен от слънцето, така и човека може да притежава и се радва на живота само когато е снабден с живот и той, живота продължава. Човека няма присъщ живот. Той не е извор на живот, както и диаманта не е извор на светлина. Едно от най-силните доказателства, че нямаме изчерпателно попълване на живот в нас, или с други думи, че не сме безсмъртни е, че откакто навлезе греха, смърта премина върху цялата човешка раса.

Бог наредил човека в Едем да има достъп

до поддържащите живота дървета, а райт в който бил поставен изобилствувал с множество от "всяки (вид) дървета," добри както за ядене, така и за украшение. (Битие 2:9, 16,17) Между дърветата които били добри за ядене имало едно забранено. Докато за известно време му било забранено да яде от дървото на познанието, от дърветата, които съвършено подържат живота, му било позволено да яде свободно и бил отделен от тях само след нарушението, за да влезе в сила смъртното наказание.— Битие 3:22.

Така славата и хубостта на човечността се вижда, че зависи от постоянното набавяне на живот, точно както хубостта на диаманта зависи от продължаващото облъчване с слънчева светлина. Когато греха лишил човечността от право на живот, а набавянето му било спряно—скъпоценния камък незабавно изгубил брилянтността и хубостта си и накрая тя е лишена и от последната и следа в гроба. Хубостта и е изядена като молец. (Псалом 39:11). Както диаманта губи хубостта и брилянтността си, когато е премахната светлината, така човек изгубва живота си когато Бог престане да му го дава. "Човек издъхва и де го" (Йов 14:10) "Синовецете му се възвишават, а той не знае и смиряват се, а той не разумява нищо за тях." (21 стих) "Защото няма ни деяние, ни помишление, ни знание, нито мъдрост в гроба дето отиваш."

(Еклезиастис 9:10) Но тъй като бил намерен откуп, тъй като смъртното наказание било платено от Изкупителя, хубостта на скъпоценността ще бъде възстановена и отново ще отразява съвършено образа на Твореца, когато слънцето на правдата излезе с изцеление на крилете си. (Малахия 4:2) Поради приноса за грях – жертвата на Христа, "Всички които са в гробовете ще излезат." Ще има възстановление на всичко. Първо, възможност или предлагане възстановление на всичко и в последна сметка на човешко съвършенство на всички които се покорят на Изкупителя.

Това обаче не е наградата, която има предвид Исус, като край на тясния път. От други писания научаваме, че наградата обещана на вървещите по тясния път е "Божественното естество" – присъщ живот, живот в такава превъзходна степен, която само Божественно естество може да притежава – безсмъртие. Каква надежда? Дръзваме ли да се домогваме към подобна висока слава? Сигурно никой не би могъл да се домогва с право към това без положителна и изрична покана.

От 1-во Тимотей 6:14-16 научаваме че безсмъртното или Божественно естество, първоначално било притежание само на Божеството. Четем: "Той (Исус) в своето време (Хилядогодишния век) ще покаже кой е

благословеният и единствено възможен Цар на царете и Господ на господарите, който сам има безсмъртие, обитаващ в светлина, която никой не може да доближи, която никой човек не е видял, нито може да види." Всички други същества, ангели, хора, зверове, птици, риби и т.н. са съсъди, всеки от които вмести своя мяра живот и всички различни по характер, капацитет и качество, според организъма, който Твореца благоволил да предвиди за всеки.

По-нататък научаваме, че Бог Иеова, който първоначално единствен имал безсмъртие, превъзвишил Сина си, нашия Господ Исус до същото Божественно, безсмъртно естество, затова сега е изразителен образ на личността на Отца. (Евреем 1:3) И така четем: Както Отец има ЖИВОТ В СЕБЕ СИ (Божие определение на "безсмъртието" – *живот в себе си* – не черпен от други източници, нито зависим от обстоятелствата, но независим, присъщ живот) *така* дал на Сина си да има ЖИВОТ В СЕБЕ СИ." (Иоан 5:26) След възкресението на Господ Исус са безсмъртни две същества, и о, удивителна милост, същото предложение е направено на невестата на Агнето, което било избрано през Евангелския век. Все пак не всички от голямото множество, които са само номинално от Църквата ще получат тази голяма награда, но само онова "малко стадо" от победители,

които тичали за да го получат, които следват плътно в стъпките на Господаря, които като него вървят по тясния път на жертвуване дори до смърт. Когато те се родят от мъртвите при възкресението, ще имат Божественно естество и форма. Безсмъртието, независимата, самосъществуващата Божествена природа е живота към който води тясния път.

Тази класа няма да излезе от гроба в вид на човешки същества, защото сме уверени от Апостола, че макар и посяти в гроба с естественни тела, ще възкръснат с духовни тела. Всички те ще бъдат "променени" и както някога са носели образа на земното човешко естество "ще носят образа на небесното." Но "още не се е явило какво ще бъдем" – какво е духовното тело, но "знаем че когато се яви, ще бъдем *като него*" и ще участвуваме в "славата, която ще се открие." 1-во Йоан 3:2; Колосяни 1:27; 2-ро Коринтяни 4:17; Йоан 17:22; 1-во Петрово 5:10; (2-ро Солунци 2:14.

Вишното звание за *промяна на естеството* е не само ограничено до Евангелския век, но е предложено единствено в този век. Ето защо думите на нашия Господ цитирани в началото на тази глава, поставят на широкия път към унищожение всички, които не са на пътя за единствената награда, която е *предложена сега*. Всички други са все още на широкия път – само тези все пак

са избегнали осъждането, което е на света. Този единствено открит сега път към живот, поради трудността му намират малцина, които се стараят да вървят по него. В слабостта си, човешките маси предпочитат широкия лесен път на самозадоволяване.

Макар тясният път да завършва в живот, в безсмъртие, все пак той може да бъде наречен път на смърт, защото наградата е спечелена чрез жертвуване на човешкото естество дори до смърт. Това е тясният път ОТ смърт КЪМ живот. Бидейки сметени за освободени от вината на Адам и наказанието и смърт, посветените доброволно предават или *жертвуват* човешките права считани за тяхни, които в определеното време действително ще получат с света въобще. Както "човека Христос Исус" положил или пожертвувал живота си за света, така те стават съжертвуватели с него. Не че жертвата му била недостатъчна и че са *необходими* и други, но макар жертвата му да е достатъчна за всички, на тях е позволено да служат и страдат с него, за да станат негова невеста и сънаследници. Ето защо, докато света е под осъждане на смърт и умира със Адам, едно "малко стадо" чрез вяра, приписване и жертва, вече споменати, както е казано умират със Христа. Те жертвуват със него, като човешки същества за да станат участници на Божественното естество и

съпровождащата го слава, защото вярваме, че ако сме мъртви със него, ще и да живеем със него. Ако страдаме със него ще се и прославим *заедно* със него. – Римляни 8:17 и 2-ро Тимотей 2:11,12.

В началото на Хилядогодишния век, онези които вървят по тясния път ще получат великата награда към която се стремят – безсмъртието и бидейки облечени с Божественно естество и сила ще бъдат готови за благославяне и възстановяване на света през този век. С края на Евангелския век, тясния път към безсмъртие ще се затвори, защото избраното "малко стадо", което било определено да бъде изпитано и доказано ще бъде завършено. "Сега е приемливото (гръцки – *дектос* – приемливо или получаващо) време," времето в което жертвувателите идващи при заслугата на Христа и умиращи с него са *приемливи* за Бога-жертва на сладко уханье. Смърта като наказание за Адам, не ще бъде позволена завинаги. Тя ще бъде премахната през Хилядогодишния век. Като *жертва* тя ще бъде приемана и награждавана само през Евангелския век.

Светиите на този век са на пътя на живота само, като "*Нови създания*" и само като човешки същества сме посветени на унищожение, като жертви. Ако като човешки създания сме мъртви с Христа ще живеем с него, като духовни същества. (Римляни 6:8)